

„Нашите не приеха жена ми, защото не е мюсюлманка, дълго време се опитвах да ги склоня, но те не искаха, даже децата не искаха да видят и така си остана до края” (м., р. 1957 г.) (Цит. по Просто начин на живот 2004: 55).

На браковете, сключени извън циганската/ ромската общност, не се гледа с добро око. В очите на циганите/ ромите те “много са се изложили”. Всички те са “броени хора” - т.е. отхвърлени и изолирани от груповата общност. „Смесените бракове – според мен е ненормално. Защото сега независимо кой какъв е, един ден ще се обърне и ще каже „какво бе циганин/ циганко”. Това е просто невъзможно аз да се ожения за българин” (ж., р. 1987 г.) (Цит. по Просто начин на живот 2004: 30).

Със сключване на брак се *променя статута на момичето* – то едновременно преминава в по-висша позиция, правата ѝ се стесняват, ограничава и се социалният ѝ живот. Омъжената жена придобива по-голям обем задължения – да се грижи за децата си, за мъжа си, за дома. Длъжна е да се съобразява със свекър и свекърва, които на практика “дават тон” във взаимоотношенията на младите.

След сватбата най-често *младоженците живеят при родителите на мъжа*. Домакинството е общо /”састокер”/. Ранната брачност поставя младите булки /”терни бори”/ в пълна зависимост от възрастните в новото семейство и най-вече от свекървата. „Тогавя се държеше на старите традиции (края на 60-те год. на XX век – б.а.). Младата булка трябваше да минава с леген и стомна и да измие ръцете и краката на цялото семейство. Като започне от главата на семейството – свекъра, след това свекървата... И това е така докато напуснеш тоя дом и си самостоятелна или след като дойде по-млада снаха” (ж., р. 1950 г.,) (Цит по Нунев 2008: 78-79).

В групата на лахо и днес се спазва традицията най-младата булка сутрин да става първа в къщата, да почисти, да донесе вода, да сложи нещо да се готви - така тя отменя възрастните жени в дома. Ако младата жена не иска да възприеме реда, могат да я изгонят. Това положение се запазва докато дойде нова булка в къщата (м., р. 1956 г., лахо).

„Снахата трябва да е кротка, да уважава свекърва си и свекъра си, роднините им. Една ли не да им целува ръка – ние не целуваме ръце, като се жениме. Да им готви, да им угажда, да ги пере, това е уважението” (ж, р. 1980 г., йерлии) (Цит. по Ромската жена 2003: 200).

По време на първата година от брака излизането на момичето извън дома е още по-трудно. Тя трябва да бъде изпитана доколко може да ѝ се има доверие, трябва да бъдат променени младежките ѝ навици. “Снахата